

quibus loquitur Augustinus, et si gratia interius prævenientem, tum ad consummationem, tum ad initium boni operis admiserint, illam tamen ad initium fideli non admisisse, quia fidem esse Dei donum negabunt. Unde Augustinus post verba in objectione relata, totus est in probando etiam fideli initium ex Dei dono esse in nobis: *Prius itaque (inquit) si dem quā Christiani sumus, donum Dei esse debemus ostendere; si tamen diligentius id facere possamus, quam in voluminibus tot tantūque jam fecimus. Sed nunc eis respondendum esse video, quia divina testimonia qua de hac re addibuiimus, ad hoc dicunt valere, ut noverimus ex nobis quidem nos habere ipsam fidem, sed incrementum ejus ex Deo; tanquam fides non ab ipso donetur nobis, sed ab ipso tantum augatur in nobis, eo merito quo caput à nobis.*

12. Objicies secundò: Gennadius lib. de Ecclesiasticis Dogmatibus cap. 19. hæc scribit: *Manet itaque ad quarendam saltem arbitrij libertas, id est rationalis voluntas, sed admonente prius Deo, & invitante ad salutem, vel eligat, vel sequatur, vel agat occasione salutis, hoc est inspiratione.* Et infra: *Initium ergo salutis nostra Deo misericordia habimus: ut acquiescamus salutis inspirationi, nostra potestatis est; ut adipiscamur quod acquiescendo admonitioni cupimus divini est munera: ut non labamur in adepto salutis munere, sollicitudinis nostra est & calefis pariter adjutorij, ut labamur potestatis nostra & ignorari.* Ergo ille gratiam interius prævenientem ad initium latitum admisit.

Respondent aliqui, Gennadium, nomine inspirationis, non significasse gratiam interiore prævenientem, sed motionem duntaxat moralem, in suavatione & admonitione positam; eam namque tantum inspirationem admittit, quæ salutis occasio est, & quæ est à Deo admonente prius & invitante ad salutem. Sed melius, ut existimo, responderet P. Alexander in Historia Ecclesiastica, s. cœlo 5. dissertatione 4. haec verba scripta fuissent à Gennadio, jam ex heresi Semipelagianorum resipiente: misit enim librum de fide sua ad Gelatum Romanum Pontificem, ut ipsem asserit, quem illum ipsum esse verisimile est, quem de Ecclesiasticis dogmatibus inscripsit, & quem ab omnibus Semipelagianorum erroribus emendavit; unde ab Hadriano 1. in epistola ad Carolum magnum, cum ipsius Gennadij elogio, laudatur. Quare ex hoc libro colligi non potest, quænam fuerit Semipelagianorum sententia, cuius in eo nequaquam Semipelagianus sit.

13. Objicies tertio verba ista Cassiani collatione 13. cap. 3. quibus gratiam interiore ad singulos actus etiam ad initia bona voluntatis, necessariam esse aperie declarat: *Quibus manifeste colligatur, non solum actuuum, verum etiam cogitationum ex Deo esse principium, qui nobis & initia sancte voluntatis inspirat, & virtutem atque opportunitatem eorum qua retro cupimus tribuit peragendi.*

Respondeo, verba quidem illa Cassiani, catholica esse, & in his interioris gratia, etiam ad initia bona voluntatis, necessitatem, manifestè significari, sed ipsum in sua sententia non fuissent constantem, & postea cap. 13. retractasse quod cap. 3. docuerat. Unde S. Prosper in libro contra Collatorem, collationem 13. expeditens, de ipsa sic loquitur: *Qua tamen inter initia disputationis, à veritatis pietate non dissonat, & ius honorari preconio mereretur, nisi præcipiti levoque progressu ab inchoata rectitudine deviat.* &c. Cito ergo hic disputator præmissa definitionis oblitus est. Cito a sententia sua instabilitate & levitate discessit. Dixerat enim regulare:

ritter: non solum actuuum, verum etiam cogitationum bonarum ex Deo esse principium. Et ne hoc de doctrina extrinsecus adhibita deberet intelligi, vigilanter addiderat: Qui nobis & initium sancte voluntatis inspirat... Doctor Catholice, car. professionem tuam deseris? Cur ad fumosam falsitatem caliginem, relicta serenissima veritatis luce, devolveris? &c.

14. Queres secundò, quam vim merendi gratiam tribueant Semipelagiani initio fidei & bona voluntatis, an de condigno, vel tantum de congruo?

Respondeo illos in hujusmodi fidei & bona voluntatis initii, vim tantum merendi de congruo posuisse. Constat hoc ex Fausto & Cassiano, præcipuis Semipelagianæ hæresis sectatoribus. Primus enim (ut refert Gennadius in ejus vita) dicere solebat: *Quidquid libertas arbitrij pro labore pia mercede acquisierit, non esse propriè meritum, sed gratia domini.* Unde in epistola ad Lucidum ait: *Nostri laboris fructum offi. y rem esse, non meritum.* Alter vero Collat. 13. cap. 13. dicit Deum dare suam gratiam, *sub colore euangelij desiderij & laboris.* Et ibidem cap. 8. & 11. docet voluntatis nostræ conatus non esse meritorios gracie, sed potius occasions, & veluti ansas quas Deus apprehendit. Quæ verba quandam solum congruitatem & decentiam, non vero strictum & rigorosum debitum significant. Unde Synodus Arausicana illum Semipelagianorum errorum proscribens, quo vim merendi gratiam tribuebant initio fidei & bona voluntatis, sic ait: *Si quis sine gratia Dei creditibus, volentibus, desiderantibus, & pulsantibus nobis, misericordiam conferri dicit &c.* Quibus verbis Concilium aperie declarat, Semipelagianos non docuisse gratiam ex justitia duci credentibus, volentibus, desiderantibus, & pulsantibus, sed solum ex misericordia, nec per consequens ex aliquo merito de condigno, sed tantum de congruo. Unde quando D. Prosper contra Collatorem cap. 16. affirmat ex Semipelagianorum sententia, gratiam dari operibus naturalibus ut debitum, non vero conferri ut donum, loquitur de debito ex quadam decentia & congruitate, non vero de debito ex stricta & rigorosa justitia, quale ex merito perfetto & condigno resultat.

15. Quæres tertio, an Semipelagiani dixerint electionem ad gloriam fieri ex prævisione operum merè naturalium, & absque omni gratia?

Respondeo illos existimasse electionem ad gloriam dependere à prævisione innata libertatis bene utentis ex seipso adjutorio gratia, illudque determinans ad consensum vel ad dissensum. Contendebant enim quod ex absoluto proposito Dei eligentis ad gloriam ante talem prævisionem, tolleratur prædestinatiorum libertas; unde ut vitarent hoc inconveniens, efficacem electionem ad gloriam constituebant pendentem, & quasi suspensum, quousque prævideret Deus, quid innata libertas prædestinatiorum factura esset cum auxilijs gracie, illa reddendo pro innata sua libertate vel efficacia vel inefficacia ad gloriam. Patet hoc ex Prospero epistola ad Augustinum, ubi de Semipelagianis haec scribit: *Hac enim ipsorum definitio ac professio est, omnem quidem hominem Adam peccante peccasse, & neminem per opera sua, sed per Dei gratiam regeneratione salvari. Universis tamen hominibus propitiationem que est in Sacramento Sanguinis Christi sine exceptione esse propositam, ut quicunque ad fidem vel baptismum accedere voluerint, salvi esse possint; qui autem credituri sunt, quive in ea fide, quæ deinceps per Dei gratiam iuvandi mansuri sunt, præsciisse ante mundi constitutionem Deum, & eos prædestinasse*

AD TRACTATUM DE GRATIA. 223

in regnum suum, quos gratis vocatos, dignos futuros electione, & de hac vita bono fine excessivos esse prescribit. Quibus verbis aperie declarat, quod Semipelagiani constituebant electionem & prædestinationem ad regnum & gloriam, ex prævisione innata libertatis, bene utentis auxilio gratiae. Quod clarius explicat atque confirmat in eadem epistola prope finem, sic dicens: *Illi etiam qualiter diluviar quæsumus patienter insipientiam nostram ferendo demonstres. Quod retractatis priorum de hac re opinionibus, pene omnium per inventum & una sententia, quæ propositum & prædestinationem Dei secundum præscientiam reperirent, & ob hoc Deus alios ratabilioris, alias contumelie fecerit, quia finem uniuscunusque præviderit, & sub ipso gratia adjutorio, in qua futurus esset voluntate & actione prescribit.* Igitur manifestum est, Semipelagianos electionem ad regnum & gloriam constituisse dependentem ex præscientia innatae libertatis, bene utentis sub adjutorio gratiae, & bene utentis ex seipso tali auxilio gratiae, ac redditis illud ex sua libertate efficax, ut sic dignè eligeretur ad gloriam. Unde Faustus lib. 1. de gratia & humanae mentis arbitrio cap. 6. exponens illud Apostoli, *Non ex operibus*, dicit ibi negari opera legis, non opera quæ sunt comitante gratia, ex quibus dicit Deum salvare, & ad gloriam eligere. Et lib. 2. cap. 3. ait: *Præscientia gerenda prænoscit, postmodum prædestinatio retribuenda describit. Illa prævidet merita, bac præordinat præmia. Præscientia ad potentiam, prædestinatio ad justitiam pertinet, ac sic nisi præscientia exploraverit, prædestinatio nihil decernit.* Quibus verbis aperie de prædestinatione præmiantem per gloriam loquitur, dicens quod prædestination ad gloriam, nihil decernit tribendum, nisi præcesserit prius in Deo illa præscientia exploratrix nostræ innatae libertatis, bene utentis ex seipso adjutorio gratiae. Unde mirum est quod aliqui Recentiores, ut à Semipelagianis discernant, dicant non fuisse controversiam inter Catholicos & Semipelagianos, de prædestinatione ad gloriam, ante prævisionem operum faciendorum ex libero arbitrio & gratia, sed tantum questionem fuisse de prædestinatione ad gloriam, cum ex adductis testimonij oppositum aperie convincatur.

§. II.

De Cassiano.

2. Joannes Cassianus, Chrysostomi primus Diaconus, deinde apud Massiliam in Gallia Presbyter, qui floruit anno 440. & debeat Massiliæ, tempore quo occasione libri S. Augustini de corrptione & gratia, exorta est apud Massilienses magna illa turbatio, cuius supra meminimus, fuit unus ex præcipuis Semipelagianæ hæresis sectatoribus, ut constat ex Collatione 13. de protectione Dei cap. 14. ibi enim illam Centurionis fidem, ita à Domino in Evangelio laudatam, quæ propriea erat prout ad salutem oportet, docet ex solis naturæ viribus illius Centurionis fuisse, in tantum quod afferit, quod nullius laudis esset ac meriti, si id in eo Christus quod ipse laudaverat protulisset. Item ibidem ait fidem Abraham non fuisse illi à Domino inspirata, sed ex solius naturæ viribus habitam. Docet etiam in eadem Collatione cap. 7. 8. & 12. hominem posse per seipsum bonum velle, quam bonam voluntatem, veluti emicantem scintillam confovet Deus, suaque inspiratione confortat; quia nihil, inquit, prodest sanitatis gratiam concupisse, nisi Dominus, qui vitæ ipsius usum trahit, etiam vigoris incolumentem impetrat. In eo tamen Cassianus ab alijs Semipelagianis discrepavit, quod alij omnes initia fidei & bona voluntatis, ex nobis procedere affirmarunt, ille vero putavit necessarium non esse quod semper gratiam præcederent, sed quandoque divinam gratiam, seu excitationem, priorem esse assertebat. Unde duos hominum ordines constituebat, quorum alij liberè veniebant ad Christum, & bonum velle inciperent, & à gratia adjuvabantur & recipiebantur: alij vero totaliter à gratia præventi, in illis suis actibus nullam habebant libertatem. Unde ut recte observavit S. Prosper contra Collatorem cap. 9. utrumque simul amplexus est, Pelagianorum & Manichæorum errorem. Dicendo enim aliquos incipere, & à Deo adjuvari, Pelagianus fuit; afferendo autem in aliquibus Deum incipere, & homines venire absque ipsorum libertate, Manichaüs extitit. Unde mirum est quod Vasquez 1. p. quæst. 23. disp. 89. cap. 4. §. Deinde de Cassiano, alijque Semipelagianis, haec audeat scribere: *Homines, utpote viri aliqui catholicæ & religiosæ contra Pelagium & Celestium gratianum Christi fatebantur, non solum utilem, sed etiam necessariam ad justificationem, perseverantiam, & meritam vitæ aeternæ quæ nisi adjuventur conatus nostri, non solum difficile consequerentur quod contendimus, verum etiam irriti essent, & inanes ad justificationem, & merend vitam aeternam.* Mirum etiam est quod ibidem cap. 5. Chrysostomum, Doctorem egregium, in hac materia & causa,

CAPUT III.

Qui fuerint Semipelagiana hæresis Authores vel Sectatores præcipui?

A D complementum hujus Tractatus, & perfectam Semipelagianæ hæresis intelligentiam, superest ut declaremus, qui fuerint ejus Authores vel Sectatores præcipui?

§. I.

De Vitali Carthaginensi.

1. Vitalis Carthaginensis, ad quem Augustinus epistolam 107. scripti, videtur Semipelagianum inchoasse in Africa, & veluti Semipelagianorum Praecursorum fuisse. Dicit enim initium fidei & bona voluntatis esse in nobis ex nobis, & ex libero arbitrio, non vero ex motione gratiae procedere, ut in eadem epistola S. Doctor declarat, his verbis: *Si ea que de te audio vera sint, initium fidei, ut etiam initium bona, hoc est pia voluntatis, non vis esse donum*

cum Cassiano conjugat, dicens: *Cassianus & Chrysostomus egregie admodum de gratia loquuntur: quæ enim conventio lucis ad tenebras? Et Catholicæ ac eximij Doctoris, cum hæretico, & Semipelagiano, in quem D. Prosper actiter invehitur, per totum ferè librum, quem contra ipsum conscripsit?*

§. III.

De Fausto Regiens.

3. Faustus ex Abbatे Monasterij Lirinensis, Regij, quæ Gallia urbs est, Episcopus faetus, floruit ad annum 480. medio tempore inter Prosperum & Falgentium. Ille Pelagium damnasse, eiusque errores refellere videri volens, incidit in errores Juliani, & Cassiani, ut constat ex duobus libris quos scripti de gratia & libero arbitrio, in quibus primum docet cum Juliano, peccatum originale non esse veram culpam in parvulis, quæ arbitrij vices laderet & extenuaret, sed tantum esse pœnam; unde quoties peccatum originale nominat, sub hac tantum ratione illud admittit, ut ex primo libro non difficile colligitur; totum enim primum & secundum caput ferè consumit in probando contra Pelagium, non futuram esse mortem, si peccatum primi parentis non esset. Cum enim tam ex professo Pelagium in materia peccati originalis impugnet, & mortem solum nominet, nec culpæ mentionem unquam faciat, hæresim Juliani ponentis ex Adamo non culpam, sed mortem in posteros derivari, sine dubio sequitur est.

Secundò ex hoc principio infert liberum hominis arbitrium non esse læsum, nec viribus attenuatum, subindeque ex sua naturali facultate, sufficientes vires habere, ad desiderandam, querendam, & petendam saltem, cui sic desideranti, querenti, & petenti, quæ sit lux se ingerit. Unde initium boni operis ante gratiam in homine ponit, cui detur ex merito infallibiliter gratia, quæ est ipsissima Semipelagianorum hæresis. Ita habet lib. i. capit. 15. 16. & 18.

Tertiò, in tantum liberum arbitrium sanum & integrum viribus constituit, ut dicar posse ipsum ex sua innata libertate, si velit, mandata servare. Nam lib. i. cap. 13. ex illo Eccles. 15. Si volueris mandata servare, conservabunt te, hoc infert: Videntur ergo & in bona & in contraria partem posse humanam mentis transire consensum. Et intelligit hoc posse hominem ex solis viribus liberi arbitrij, cum illud constituat sanum & integrum viribus, ut jam diximus. Unde in libero arbitrio agnoscit vires sufficienes ad diligendum Deum super omnia, quod est primum & maximum mandatum in quo S. Augustinus passim docet, totam Pelagianorum hæresim fundari.

Quartò hæc verba Psalmi 126. Nisi Dominus adificaverit domum &c. quæ Patres de vera gratia interpretantur, de gratia externa ille exponit lib. i. cap. 1. ubi sic ait: Nunquid aliter edificat & cognoscit Ecclesiastem, quam per labores & officia Sacerdotum, per Apostolorum virtutes, & Martyrum mortes? Quin verba illa Salvatoris: Nemo potest venire ad me, nisi Pater qui misit me, traxerit eum quæ de vera gratia unanimis Catholicorum sensus intelligit, sic ille cap. 17. exponit: Quid est atrahere, nisi predicare, nisi Scripturarum consolationibus excitare, nisi increpationibus detergere, desideranda proponere, intentare metuenda, judicium comminari, præmium polliceri?

Denum prædestinationem post præscientiam statuit, & ex illa certitudinem ejus derivari affir-

mat: ait enim lib. i. cap. 11. Igitur dum liberi interemptor arbitrij in alterum partem omnia ex prædestinatione statuit, & definita esse pronuntiat, etiam suprema remedia pœnitentia, sensu abrupta impietas evanescit. Et lib. 2. cap. 2. Prædestinationem Dei male intelligent astruentes quod inde humanorum altum cauanastratur. Et paulo post subdit, Generalis itaque præscientia, qua de statu mundi totius apud Deum manet, de potentia nascitur; sed circa statum hominis qualitates & species præscendi, de humani actus inspectione mutuantur. Et infra ait: Magis de origine voluntatis humanae genus præscientia divina derivari, quam opera & voluntates hominum, de natu & impulsu providentia & cœlestis incipere. Et tandem capite sequenti sic concludit: Nisi præscientia exploraverit, prædestinationis nihil decernit.

Hos libros Fausti Gelasius Papa, canone Sancta Romana Ecclesiæ, damnavit, & inter apocryphos numeravit. Unde prudens & notaru digna est hæc Cardinalis Baronij admonitio, tomo sexto, anno Domini 490. Cum igitur Fausti sententia ubique ab Ecclesiæ Catholica fuerit contradictum, videant quanto periculo quidam ex Recentioribus, tam in Novatores insurgunt, ut eos confutent à sancti Augustini sententia de prædestinatione recedunt, cum aliqui armis non desint, quibus Hæretici profigentur.

§. IV.

De Gennadio.

4. Gennadius Massiliensis Presbyter, qui vixit tempore Gelasij Papæ ad annum 490. Semipelagianis adhæsisse, & de iporum facta fuisse creditur: siquidem libro de viris illustribus Cassianum & Faustum laudat, eorumque de gratia sententiam, Prospéri doctrine anteponit, Russinum Aquileensem Presbyterum, Pelagijs Praecursorem, ac Pelagiane hæresis Architecum (à quo, ut supra vidiimus, se audivisse non traduci peccatum originale, affirmavit Celestius) Hieronymo præfert. Demùn de S. Augustino hæc scribit: Augustinus vir eruditio divina & humana orbi clarus, fide in meger, & vita purus, scripsit quanta nec inventari possunt... Vnde & multa loquerit accidit, quod dixit per Salomonem Spiritus Sanctus: Ex multiloquio non effugies peccatum. Error tamen illius sermoni multo contrarius, lula loquium exaggeratus, nedium hæresis questionem dedit, ideoque Gelasius Papa opera ejus inter libros Apocryphos rejicit. Hinc Baronius anno 433. num. 28. Gennadium ait ejusdem esse farinæ cum Cassiano: & anno 990. num. 45. fuisse unum è Presbyteris Gallicanis, de quibus Prosper & Hilarius apud Celestinium Papam conquesti sunt, quod Augustini doctrinæ adversarentur, sed additum ipsum Gelasij operâ respuisse, & ad Episcopatum Massiliensem assumptum fuisse, & orthodoxum ac Catholicum à vivis abiisse.

§. V.

De Severo Sulpicio.

5. Plures etiam existimant, Severum Sulpitium, sancti Martini, cuius vitam scriptit, Discipulum, ac S. Paulino, Nolano Episcopo, amicitia conjunctissimum, Massiliensis erroris fermento viarium fuisse: quia Gennadius libro de viris illustribus cap. 19. hoc scribit: Severus Presbyter, cognomento Sulpitius, vir genere & litteris nobilis, & pauperitatis, ac humilitatis amore conspicuus: & in fine, post enumeratas ejus lucubrationes, ista subdit:

AD TRACTATUM DE GRATIA. 225

dit: Hic in senectute sua à Pelagianis deceptus, & agnoscentis loquacitatis culpa, silentium usque ad mortem tenuit; ut peccatum quod loquendo contrarerat, tacendo penitus emendaret. Subserbit Baronius anno 431. num. 189. Gennadiumque sic interpretatur, ut velit Severum, non omnibus Pelagijs placitis adhæsse, sed ijs tantum quæ Massilienses recipiebant. At refragatur Guibertus Abbas, in compendio Apologiæ pro Severo, ubi ait: Nunquam nisi in Gennadio legi Severum a Pelagianis sedatum, qui nescio utrum hoc ipse aliquibi legerit, an ex sola fama, quæ fallit infectaque docet, didicerit. Ut ut sit, constat Severum Orthodoxum, & Catholicum obiisse: nam in Martyrologio Romano die 29. Januarij, in Sanctorum canonem referunt, & virtutibus ac eruditione conspicuus dicitur.

Hunc aliqui dicunt fuisse Episcopum Bituricensem, quia Guibertus citatus, qui pro eo Apologiam scripsit, ipsum Archiepiscopum Bituricensem appellat. Sed hoc alij negant, cum Baronio citato, ubi sic ait: Neminem reperi antiquorum, qui hunc Severum de quo est sermo, Episcopum nominet, virum tantummodo Presbyterum, scilicet Honorijs retexens Catalogum clavarum virorum. Et sane Gennadius Massiliensis, sui temporis reges scribens, libro supra citato, non nisi Presbyterum eum nominat, & in eo ordine pœnitentem esse defunctum ait.

§. VI.

De Ioanne Chrysostomo.

6. Vasquez 1. p. disp. 91. cap. 8. omnes ingenios vires intendit, ut ostendat Chrysostomum, & alios ex Patribus Græcis, in errorem Semipelagianorum esse lapsos, atque Cassianum Chrysostomi discipulum, errorem supra relatum, quem habet collat. 13. à suo magistro didicisse assert. Et capite sequenti plures assert Theologorum interpretationes, quibus Chrysostomi testimonia, quæ Semipelagianis favere videntur, conantur expondere, & in Catholicum sensum petrare, quas omnes parvipendet, & totis viribus conatur reverti.

7. Sed ab hoc errore, seu portiū calumnia, recte Chrysostomum vindicat noster Sixtus Scenensis, libro 5. Bibliothecæ annotat. 101. ubi ait Joannem Oecolampadiam, Lutheranæ hæresis professorem, hunc errorem ei primò impoliisse; pluraque adducit hujus sancti Doctoris testimonia, quibus aperte gratiam prævenientem admittit, ac docet nostræ fidei & salutis exordia, à gratia, non vero à nuda natura procedere. Ifud, quod habet tomo 1. homil. de Adam & Eva, celebre est: Omnia honorum afflictionum atque operum, & omnium studiorum omniumque virtutum, quibus ab initio fidei ad Deum tenditur, Deum profiteamur Autorem. & non dubitemus ab ipsis gratia omnia bonorum merita provenire, per quam etiam fit aliiquid boni & velle incipiamus & facere. Plura alia possent adduci Chrysostomi testimonia, sed istud sufficit pro defensione hujus sancti Doctoris, quem Anastasius 7. Hexam. Christi fluvium appellavit: Theodoretus Dialog. 1. Magnum orbis lumen, admiratione dignissimum Doctorem; Isidorus Pelusiota lib. 2. Epist. 42. Ecclesiarum omnium eccliam; & denique Innocentius I. Epist. 30. Mellitam Constantinopolitanæ Ecclesiæ linguam.

Addo quod S. ille Doctor liberi vires & co-

natus arbitrij sèpè commendat, gratiæ verò prævenientis non ita prædicat necessitatem & efficaciam; quia Manichæos liberum negantes arbitrium, quavis data occasione impugnabar: Pelagianis autem nondum litigantibus, & nondum exortis, securius loquebatur, ut ait S. Augustinus.

§. VII.

De Vincentio Semipelagiano.

8. Certum est de numero Semipelagianorum fuisse Vincentium quendam, doctrinæ Augustini impugnatorem, contra quem extant responsiones Prospéri ad objectiones Vincentianas. Sed quis fuerit iste Vincentius, lis & controversia est inter Authores.

Quidam, quem suppresso nomine citat P. Alexandre in historia Ecclesiastica, sèculo 5. cap. 3. art. 7. 8. 7. existimat Vincentium illum cuius nomine inscripte sunt objectiones Vincentianæ, fuisse Vincentium illum Victorem, contra quem S. Augustinus libros de animæ origine conscripsit, & qui inter varios errores de quibus fuit ab illo reprehensus, iste fuit, à Semipelagianis postea proponutus: Prædestinatos divina prædestinatione eripi posse. Verum hæc sententia omni probabilitate caret: Tum quid in Galliis Semipelagianorum factio orta sit, nec post Augustini obitum ullos in Africa Semipelagianos legamus: Tum quid huic Vincentio Victori S. Prosper errores in quos incederat, dum erat junior, & quos Augustinus confutaverat, ejusque in novos errores relapsum procul dubio objecisset.

Alij arbitrantur, Auctorem illum cuius sunt Vincentianæ objectiones, esse alium Vincentium, cuius meminit Gennadius in libro de viris illustribus cap. 80. quem & suo tempore adhuc vixisse, & sibi familiaritate conjunctum fuisse testatur. Quam inter ipsos necessitudinem & familiaritatem, ex Semipelagianæ factiōnis studijs, & errorum communione ortam esse, verisimile est. Ita Cardinalis Baronius in notis ad Martyrologium ad diem 24. Maij.

Alij denum assertunt, Objectionum Vincentianarum Autorem fuisse magnum illum Vincentium Lirinensem, doctrinæ & sanctitaris famam celebrarem, qui famosum illum librum, volumine parvum, sed sententiarum pondere magnum, & elegantissimum, pro fidei Catholica antiquitate & veritate adversus prophanas omnium hæresium notitiae conscripsit. Ita Henricus Norisius Augustinianus lib. 2. Historia Pelagiana cap. 11. Quem ex nostris sequitur P. Natalis Alexandre loco supra citato.

9. Hæc sententia multis displicet, prætermittit Cardinali Baronio supra citato. Primò, quia libellus ille planè aureus, modò relatus, teltatur illum fuisse novitatum maximum impugnatorem. Secundò, quia sub finem secundi Commonitorij laudat Epistolam, quam Cœlestinus I. ad Gallicanos Episcopos, in Augustinianæ doctrina commendationem, & contra Semipelagianos, scriptis, quæ Semipelagianorum turbas & errores execrari significat, & S. Augustinum commendat, ut Doctorum inter Magistros optimos à suis decessoribus semper habuit, & quem nullus unquam sinistræ suspicitionis rumor aspergit. Incredibile autem videtur, quod vir Semipelagianus, subindeque S. Augustini hostis, tam egregium hujus Pontificis testimonium laudaverit. Tertiò, quia Gennadius in prædicto libro